

MICK OBERON – KNIHA DRUHÁ

LUGHOVO KOPÍ

ARI MARMELL

Lughovo kopí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.tridistri.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Ari Marmell

Lughovo kopí – e-kniha
Copyright © TRITON, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TRIFID

Ari Marmell
Lughovo kopí

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Hallow Point
Copyright © 2015 by Ari Marmell
Translation © Zdeněk Uherčík, 2017
Cover © Julia Lloyd, 2018
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2018
ISBN 978-80-755-3501-6 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-755-3571-9 (ePDF)
ISBN 978-80-755-3572-6 (ePUB)
ISBN 978-80-755-3573-3 (Mobi)

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MICK OBERON – KNIHA DRUHÁ

**LUGHOVO
KOPÍ**

ARI MARMELL

MICK OBERON – KNIHA DRUHÁ

LUGHOVO KOPÍ

ARI MARMELL

Stanislav Juhaňák – TRITON

*Pro Eugii, která měla ještě tolik co vyprávět.
Chybíš mi.*

Kapitola první

Kaluže světla a závoje stínů.

Po otevírací době to v Africkém sále muzea vypadá jako ve snu. A ne zrovna příjemném. Svítla pouze některá z nástěnných svítidel a jejich světlo kmitalo a třáslo se při každém ráznějším kroku. Tu se z temnoty vynořila obrovská maska nebo socha, jinde mě od mé kořisti oddělila clona tmy.

Ježkovy voči, ten chlapík byl jako blesk! Já jsem taky slušný rychlík, když se do toho dám, ale tenhle mě pořádně vypekl.

Bylo na čase trochu změnit poměr sil.

Svoji starou dobrou kouzelnou hůlku Luchtaine & Goodfellow jsem měl už nějakou chvíli připravenou, proto stačilo, abych si počkal na další okamžik, kdy se mihne z jednoho stínu do druhého, a...

Prásk.

Nebo *vhuííí.*

Abrakadabra.

Představte si jakýkoli zvuk, který by mohl provázet výtrysk magie.

Ten chlapík měl přijít o všechno štěstí, zakopnout, vrazit do všeho, co měl v cestě, možná si i zlomit pár kostí. Šel jsem po něm tvrdě. Teď mě už nepředběhne a já nemám rád, když mi někdo připraví nečekané překvápko.

Minul jsem.

Víte vy vůbec, jak je těžké minout magií? Tam nemáte žádnou kulku, stačí mít cíl v dohledu.

Ale v okamžiku, kdy jsem cítil, jak se výtrysk síly žene hůlkou, ten parchant vyskočil, jako kdyby věděl, co se chystá. Vyskočil, skrčil nohy a přelétl sedm stop vysokou skleněnou vitrínu se spoustou náhrdelníků, náušnic a bůhvíčeho z kamene, dřeva a skořápek.

Vitrína se rozprskla, jako kdyby dostala zásah bombou. Sklo se s třesknutím rozlétlo a vzduchem svištěly nepřijemně velké střepy. Stará šňůrka zpráchnivěla a po podlaze se rozsypala spousta drobných, kamenných korálků.

Ani jsem nechtěl vědět, kolik taková vitrina a její obsah může stát. V celém Chicagu určitě nebude tolik nul...

Ani po takových akrobatických kouscích neměl ten pacholek dost!

Pokud jde o mě, já na zlomek vteřiny ztuhl, protože mě překvapila exploze vitríny a musel jsem se zaklonit, abych se vyhnul letícím střepům.

On ne.

Připadalo mi, že se při dalším skoku sotva dotkl nohama země. Vylétl do výšky, točil se, jako kdyby mu Newtonovy zákony nic neříkaly, a odrazil se od stěny.

A během toho vrtění a točení po mně něco hodil.

V tu chvíli jsem nevěděl, co to je, jen že to letí sakra rychle a míří mi to rovnou na krk. Z těch náhrdelníků a ostatních věcí jsem vycucnul spoustu štěstí a už jsem ho všechno využil, ale stále jsem nebyl dost rychlý, abych se úplně vyhnul.

Pravým uchem mi projela ostrá bolest a něco horkého a vlhkého mi slepilo vlasy.

Přitiskl jsem si dlaň na ránu a přehodil si L&G do druhé ruky. No jo, useklo mi to kus ucha, zrovna v místě, kde vybíhalo do špičky. Sakra, kdybych měl lidské uši, asi by bylo

pryč úplně. Naštěstí je to jedna z drobností, které si na mě vy, šupáci – to znamená lidé, pro ty, kteří nedávají pozor –, nikdy nevšimnete. Potrvá pár dní, než mi to doroste!

Ale nebýt mé magie, na zemi by leželo mnohem víc než jen kousek kůže a chrupavky vedle zakrváceného...

Střepu?

On *ve* vzduchu chytil střep z té vitríny a hodil ho po mně! Co je sakra zač?

Zatím jsem ho ještě ani pořádně neviděl, a to taky nebylo normální. Dokonce i v místech, kam dopadalo světlo, se ho tma nějak držela, táhla se za ním jako pára až k dalšímu stínu. Viděl jsem ale dost, abych věděl, že je ho pořádný kus – jen o fous menší než ta vitrina, kterou rozbil – a že má něco na hlavě. Zvláštní klobouk? Korunu? Prostě něco.

V tuhle chvíli by si každý se špetkou rozumu řekl, že je načase to zabalit, ale nedostal bych se tam, kde jsem, kdybych si čas od času nezahrál na tupce a zabeďněnce. A stejně jsem do té honičky už příliš zabředl a byl jsem hrozně zvědavý.

Zřejmě jsem byl v minulém životě kočka, a právě proto to byl minulý život.

Teď jsme byli v hlavním sále. Byl obrovský. Procházel celým dalším podlažím, vysoko nad podlahou bylo několik osvětlovacích těles a za střešními světlíky černá noc. Mohutné sloupy a zdi podpíraly arkády v dalším patře, které oddělovaly menší prostory od hlavního sálu a odkud se návštěvníci mohli dívat dolů. Po obou stranách sálu stály vitríny, které návštěvníky směřovaly k finále výstavy: dvěma slonům africkým v životní velikosti, strnulým ve věčném souboji.

Dokonce ani ti sloni nedosahovali do poloviny výšky sálu. Mohli by sem klidně strčit celého dinosaura, a stále by tady byla spousta místa.

V některých horních arkádách visely transparenty oznamující chystané výstavy. Právě tam zamířila moje kořist. Vpadl jsem dovnitř právě včas, abych viděl, jak zase skáče jako gumový klokan. Ze země na skleněnou vitrínu, která se tentokrát při doskoku ani nezachvěla. Od tamtud na záda jednoho ze slonů, dvěma rychlými kroky doběhl na jeho hlavu a od ní se odrazil k transparentu přímo nad ní.

Bylo na něm něco o nových přírůstcích v oddělení starověkého Egypta. Nemám zdání, proč jsem si zapamatoval právě tohle.

Ale jedno je jisté. Můžete být jakkoli mrštný, mazaný a můžete skákat jako blecha, ale vyhnout se něčemu ve skoku stejně nedokážete!

Vypálil jsem za běhu a tentokrát jsem ucítil, že jsem se trefil. Nedokázal jsem ho sice zasáhnout tak tvrdě, jako bych to byl svedl předtím – ten první pokus mě stál hodně sil –, ale stačilo to. Transparent, který by ho měl bez problémů unést, se vytrhl ze závěsů. Slyšel jsem ránu, jak dopadl pod arkádu a odkulil se stranou.

Tak fajn, lepší by sice bylo, kdyby spadl ke mně, ale po té ráně a zamotaný do plátna bude aspoň minutu mimo provoz.

To bylo víc, než jsem potřeboval, i když jsem nebyl takový skokan jako on.

S hůlkou znovu v pravé ruce jsem se rozběhl ke zdi, skočil na ni a běžel dál. Kámen byl velice hladký, aspoň pro vás, ale ne pro mě. Šplhal jsem jako šváb. Během několika vteřin jsem byl pod arkádou, naklonil se dovnitř, L&G připravenou...

Brr.

Popadly mě dvě ruce velikosti sloních tlap. Tou pod krkem si mě zvedl a přidusil. Druhou mi zkroutil zápěstí tak,

že se málem urazilo a šlo si hledat jinou práci. Ani jsem neměl čas na něho namířit hůlku.

Zato jsem měl čas – příliš pozdě na to, abych napravil některá nemoudrá rozhodnutí – si ho dobře prohlédnout.

Těžké jezdecké boty. Oděv ze silné vlněné látky a kůže, starší než moje hůlka. Masivní řetěz na ramenou, která zase nebyla bůhvíjak široká. Ta moje by se do nich vešla jen dvakrát, přesněji dvaapůlkrát.

Hustý, černý plnovous zastřižený jen tak, aby to vypadalo, že sám od sebe narostl do více méně správného tvaru. Oči jako dvě černé tůně. Takové mívají jeleni. A samozřejmě ta jeho hlava.

Neměl na ní klobouk. Ani korunu.

Byly to parohy. A pěkně rostlé.

Do prdele.

„Herne,“ zachrčel jsem.

„Oberone.“ Vrčel jako leopard a řval jako medvěd.

„Jak se vede?“

No jo, já vím. Tomuhle se říká získávání času. Nebo taky panika.

Herne Lovec. Vlastník prastarých lesů na Britských ostrovech. Bývalý a zřejmě i budoucí pán Divokého lovu. A všeobecně vzato chlápek, kterého byste nechtěli mít za nepřítele.

Ještě před dvěma minutami jsme jimi nebyli. A teď?

„Mohli bysme...“ Udušení mi rozhodně nehrozilo, ale nedostatek vzduchu zhoršuje výslovnost. „Promluvit... si?“

Dívat se do Hernových očí je stejné jako dívat se do očí kočky, jejíž nejlepší kamarád grizzly vám stojí přímo za zády. Přesto jsem to udělal.

Docela dlouho se nedělo vůbec nic. Žádný výraz, žádná odezva, jen můj odraz v jeho očích. Nakonec se rozmluvil: „Ne.“

*

Hmm. Možná jsem s vyprávěním začal trochu pozdě, když už všechno bylo v plné jízdě. Tak dobře, vrátím se o pár kroků – a o pár hodin. Začnu večer...

Hlasy. Hlasy a vzdálené, tlumené bušení, jako kdyby se někdo prokopával chuchvalcem cukrové vaty. Zabručel jsem něco, co s reálným světem nemělo vůbec nic společného, a ignoroval to důsledněji než čtvrté rande.

„No tak, Micku!“ *Buch, buch.* „Já vím, že tam jsi.“ *Buch. Buch.*

„Odpal! Spím!“

Tedy aspoň si myslím, že jsem to řekl. Chtěl jsem to říct. Ale protože jsem celou vahou spočíval na obličejí zabořeném do polštáře tak, jako kdybych si chtěl prokousat cestu do Země víl, nejsem si úplně jistý.

„No tak, Micku,“ řekl znovu, tentokrát už z mnohem větší blízkosti. Teď už to nebyly hlasy, ale jenom jeden. Petův. „Máme průšvih.“

„Zavolej poldy.“

Pete – policejní důstojník Pete Staten, jestli chcete – zachrchlal, jako když prase vdechne menší prase.

„Vysmahni, Pete. Máme zavřeno.“

„Měls otevřené dveře.“

Vážně? Sakra. Musel jsem být na hadry, když jsem přišel domů.

„Tak na co jsi to sakra klepal?“

„Na futro. Pak na stůl.“

„Do pytle. Mohl bys je zavřít?“

Kroky, hlasité bouchnutí.

„Fajn, díky. Teď už máme zavřeno.“

Myslím, že už jsem vám smrtelníkům někdy říkal, že moc nespím. Rozhodně ne tolik jako vy. Ale když už jsem

utahaný natolik, že jdu na kutě, jsem děsně nerad, když mě někdo budí.

Jen proto, že Pete byl můj dobrý přítel, neměl ještě místo límce můj psací stroj.

A také bylo jasné, že v dohledné době nemá v úmyslu vypadnout.

Zasténał jsem jako duch v tahací harmonice a posadil se.

„Žije!“ zajásal Pete.

„Přeháníš.“ Ani jsem si nepromnul oči, i když jsem věděl, že se to ode mě očekává, a snažil jsem se dát dohromady.

Když jsem šel na kutě, nesvlékl jsem se, dokonce jsem ani nezalezl pod deku. Jen jsem padl na postel v obleku za dva dolary a svrchníku. Teď to vypadalo, že oblek i svrchník tvoří spousta faldů a jen trochu vlny. Jestli je to možné. Celá kancelář páchla vlhkou vlnou. Byl jsem nacucaný jako houba.

Pete se napůl opřel a napůl posadil na můj stůl. Podle lesklých fleků na jeho uniformě jsem poznal, že venku stále prší.

„Proboha, Micku. Na čem jsi to dělal?“

„Hrozně srandovní záležitost,“ zavrčel jsem. „Na případu poldy, který zmizel, když otravoval kámoše.“

„Prima, ale já nikam neodešel.“

„Takže teď víš, co máš dělat, ne?“

Můj nevítaný host si od stolu přitáhl křeslo a posadil se.

„Posaď se u nás,“ vybídl jsem ho.

„Přinesl jsem ti mlíko,“ opáčil.

Snad si pamatujete, že je to v podstatě to jediné, co piju – nebo jím –, takže Pete to samozřejmě věděl. Ale stejně, kdyby mě chtěl opravdu podmáznout, byl by přinesl smetanu.

„Teplé?“

„Za co mě máš? Samozřejmě že teplé.“

„Tak dobře.“ Natáhl jsem ruku a čekal, až v prstech ucítím sklenici.

„Odpuštěno?“ zeptal se.

Pořádně jsem se napil. „Poprava se odkládá. Tak to vyklop.“

Několikrát se zatahal za knír a já málem znovu zasténal. Tak teď, když ho poslouchám, nechce se mu zpívat. To rozhodně nebylo dobré znamení.

„Vážně, Micku, na čem děláš? Ještě jsem tě neviděl tahle zničenýho.“

„Miles Caro.“

„Neznám.“

„Není důvod, abys ho znal.“

Hledal jsem pohřešovanou osobu, která, jak jsem to viděl, zůstane pohřešovaná. Měl rodinu, která o něho měla strach – proto jsem se k tomu přimotal –, a pár oblíbených zašíváren, kam chodil trsat a chlastat, ale to všechno mi bylo platné jako hadovi noha. Říkalo se, že dluží drsným chlápům nějaké peníze a buď se zapletl do něčeho opravdu nepěkného, aby jim je splatil, nebo se zdekoval, dokud to šlo. Přišlo na to, koho jste se zeptali. Protože nerad dělám na něčem, co mě přivádí moc blízko k mafii – víte přece, jak to dopadlo minule –, a protože stopy byly vidět na dálku, jako poctivý radní, stejně jsem uvažoval, že ten případ pustím.

Tedy moc se mi nechtělo. Nerad nechávám nedodělanou práci a tahle záhada mě doháněla k šílenství. Ale už několik týdnů jsem nedělal nic jiného. Jen Merlin ví, kolik jiných, možná lépe placených případů jsem prošvihl. Neměl jsem tušení, co se děje ve světě, protože už několik dní jsem nečetl noviny. Sakra, zachytil jsem nějakou šeptandu, že je nás tady – myslím Fae – v Chicagu víc než obvykle. O tomhle většinou vím hodně brzy.

Nevěděl jsem, jestli je to pravda, ale přinejmenším jsem si mohl být celkem jistý, že jestli má Větrné město nějaké extra návštěvníky, nejsou to Unseelie. I když jsem nekoukal do novin, tak pokud by se tady potloukali nějakí Unfit, zůstalo by po nich dost krve a mrtvol. A o tom bych se určitě dozvěděl.

Ale teď odbíhám. Jde o to, že jsem se ze všech sil snažil toho chlápka najít, ale neměl jsem se absolutně čeho chytit. Výsledek nula. Několik dní jsem bez přestávky chodil ulicemi, abych dal Carovu případu pořádnou poslední šanci, než přiznám porážku. Proto jsem byl tak zničený.

A proto – ne snad kvůli tomu, že možná parta našinců dělá bengál ve smrtelné části Chicaga, ale kvůli všemu ostatnímu – bych to snad Petovi vysvětlil, být v lepší náladě.

„Dokázals, že je to fuk, na čem dělám, když jsi sem tak vrazil a probudil mě.“

„No tak, nebuď jako...“

„Copak, Pete? Něco chceš?“

Povzdechl si. „Potřebuju, abys mi pomohl s případem.“

Změřil jsem si ho. „To mi došlo. Možná jsi zapomněl, ale jsem detektiv.“

„No jo... V muzeu došlo k vloupání.“

Tak tohle mě zaujalo. „Ve kterém?“

„Ve Fieldově.“

Myslím, že jsem přikývl, ale nevím to jistě. Někdo vykradl přírodopisné muzeum? Kristepane, zítra toho budou plné noviny! Nebylo mi ale jasné, proč na to policejní oddělení potřebuje externistu...

Vlastně to byla sakra dobrá otázka. Tak. S dobrými otázkami dělám jedno. Pokládám je.

Jeho odpověď mi ale moc nepomohla. „Hmm, no...“

Zatraceně. „Nikdo tě za mnou neposlal, vid'?' Dělaš na vlastní pěst.“

„Hmm, no...“

„To znamená, že nikdo nebude nadšený, až se tam objevím, a zřejmě z toho nebudu mít ani vindru.“

„Hmm, no...“

I když to nerad přiznávám, vzbudil ve mně Pete zvědavost. Nejráději bych mu sice dal co proto, ale není to žádný hlupák. Jestli si myslí, že by mě poldové mohli potřebovat, má pro to důvod.

„Oddělení bude pod pořádným politickým tlakem, Micku. I kdyby z toho nic nebylo, bude to velká záležitost a půjde o spoustu peněz.“

„Jo, to každopádně.“

„A kvůli soudci Meadorsovi je celý sbor vzhůru nohama.“

He? To jméno jsem znal. Místní bezvýznamná figura, ale chlapi v modrém ho měli celkem rádi, protože se nenechával přemlouvat, pokud šlo o vydávání zatykačů. Ale neměl jsem tušení, co má společného s cenou čaje v Číně.

„He?“

„Proboha, Micku, kde žiješ? Dva dny zpátky toho byly plné noviny. Ten chudák vyšel z nějakého obcerstvení, a rovnou pod nákladák.“

Řekl jsem si, že není ideální čas na vtip o hamburgeru.

„Jde o to, že všichni teď mají spoustu práce. Tak mě napadlo, že pomůžu svým šéfům a parťákovi, když tě do toho co nejdřív zasvětim. Navíc nevím, jestli se tím budou detektivové vůbec zabývat.“

Tu poslední větu zamumlal tiše, jako gramofon bez jehly.

„Počkej...“

„Navíc tohle je hodně zvláštní.“

Páni. „Nesnáším všechno, co je hodně zvláštní, Pete.“

„No jo, ale jsi v tom dobrý.“

Nebylo by hezké oplácet lichotky, jakkoli se mi nezamlouvaly, hrubostí, proto jsem si řekl, že ho pro tentokrát neuškrtním.

„Proč se tím poldové nechtějí zabývat? Řeklo by se, že vyřešení veledůležité krádeže by se jim...“

„No, víš, věc se má... Zatím všechno kontrolujeme, a potrvá ještě pár hodin, než budeme mít jistotu. Je toho spousta. Ale zatím to vypadá, že nic nezmizelo.“

Napadlo mě, jestli jsem vůbec vzhůru.

„Vy nevíte...?“

„Jak jsem říkal, je tam toho spousta. Ale přednostně jsme zkontrolovali nejcenější věci, a aspoň co jsem se na posledy ptal, nic nechybělo.“

„Sakra, něco přece musí chybět! Nikdo se bezdůvodně nevloupá do muzea, pokud to nebyli jen chuligáni, co pro zábavu rozbíjeli okna.“

„Nic takového. Vlastně tam něco nechali. Schovali to mezi jiné sbírkové předměty.“

„Oni... ty mě chceš vytáhnout, abych vyšetřoval anti-loupež?“

Pete pokrčil rameny. „Dalo by se říct.“

„Ty ses zbláznil!“

„Možná budeš mít štěstí a něco se nakonec ztratí,“ opáčil s upjatým úšklebkem.

Měl mě ale zaseknutého a oba jsme to věděli. Probudil ve mně zvědavost, a chtěl jsem vidět, co se dalo.

„Jsi mizera, Pete.“

„To jsi už říkal.“

„To pro případ, že bys špatně slyšel.“

Pete a já jsme zřejmě cestou o něčem mluvili, tedy mluvil hlavně on, ale já si z toho nepamatuju ani slovo. Snažil jsem se nevnímat sršně a motorové pily, které mi kroužily

kolem hlavy, a nedokázal jsem se soustředit. Bolest, svědění a podrážděnost byly tak příšerné, že mě napadlo, jestli je možné podrbat si bolení hlavy, když si strčíte prst dost hluboko do ucha.

Už jsem vám říkal, jak příšerně nesnáším auta, vidíte? Tak se většina z nás *aes sidhe* cítí, když jsme takhle obklopeni kovem a technologiemi. Ve chvíli, kdy jsme zahýbali na Lake Shore, byl jsem si skoro jistý, že dokážu nahmatat i čas, a nesmírně se mi ulevilo, když jsem mohl vypadnout z té proklaté věci. Věděl jsem, že Petův otlučený Plymouth ve skutečnosti není zetlelá, šedozelená mrtvola, že jeho reflektory na mě nezírají, že rudé paprsky kol a ušmudlané pneumatiky s bílými boky nejsou ve skutečnosti krvelačně rozšklebené mordy, ale co kdyby...

No jo. Ale...

Tak už s tím přestaň. Máš práci.

Možná.

Otočil jsem se zády k jeho dvoudvéřové kraksně a natáhl krk, abych si dobře prohlédl místo činu. Nebo čeho vlastně.

Už jste byli ve Fieldově přírodovědném muzeu? Ten barák je větší než faunovo libido. Za dávných časů a v dávných zemích jsem žil ve městech, která zdaleka nebyla tak veliká.

Zepředu, kde jsme stáli, jste nepoznali, že by něco bylo šejdrem. Prázdnou ulicí se vlekl nějaký chlapík, rozepnutý svrchník mu pleskal do nohou, a předstíral, že není nadržovaný jako produkční z Broadwaye.

V oknech byla tma a budova byla zamčená. Žádní turisté nestoupali po širokém schodišti ani necourali mezi masivními sloupy.

No jo, hlavní vchod má vypadat jako řecká klasika. Já jsem klasické Řecko zažil, ale tohle byl výsměch. Parthannonymon.

Jejda. Se omlouvám.

Peta napadlo, že asi budou vzadu, tak jsme to obešli dozadu. A byli tam, hemžili se kolem zadního vchodu, který zřejmě sloužil dodavatelům a tak podobně. Bylo tady jen pár uniformovaných poldů a jeden detektiv v civilu, v obleku stejně laciném a pomačkaném, jako byl ten můj, a – soudě podle občasného záblesku a detektivovy zjevné rozmrzelosti – několik chlapíků z noční směny od novin, kteří se tady motali pro případ, že by se z toho přece jenom něco vyklubalo.

Pete sice říkal, že zatím nezjistili, že by se něco ztratilo, přesto mi vrtala hlavou přítomnost, nebo nepřítomnost, policie.

„Vypadá to, že spousta chlapů už odešla,“ poznamenal Pete. „Pořád se nic neztratilo? Možná našli ještě něco navíc.“

„Těm zbývajícím reportérům to zřejmě nikdo neřekl.“

„Možná – ale ty jim taky nic neříkej. Žádný komentáře k vyšetřování, jasný?“

„Jinými slovy, vy poldové nemáte novináře v lásce, tak jen ať si tady tvrdnou.“

Petův úšklebek mluvil za vše.

„Velí tomu Keenan?“ zeptal jsem se.

Pete se na mě podíval, jako kdybych spadl z višně, a mně došlo, že jsme o tom buď mluvili v autě, nebo je to pitomá otázka. Možná obojí.

„Vloupání, Micku,“ připomněl mi. „Tohle není vražda. Spadá to tedy pod krádeže, i když se nic neztratilo.“

„Jasně.“ Ježkovy voči, musel jsem být cestou úplně mimo. „Takže kdo to má na povel?“

„Galway. Detektiv Donald Galway.“

Galwaye jsem osobně prakticky neznal. Myslím, že jsme se jednou dvakrát potkali na služebně, když jsem si

přišel popovídat s Petem nebo detektivem Keenanem. Jen jsme si vyměnili letmé pokývnutí.

„Je to férový polda?“ zeptal jsem se.

„Na Díkůvzdání příští měsíc ho zvat nebudu, ale pokud vím, je v pořádku.“

„A jak se dívá na to, že oddělení používá konzultanty?“

Pete se na mě nepodíval. „Pokud vím, je v pořádku.“

Bezva. „Tak proč jsi mě sem vlastně přivedl?“

„Už jsem ti říkal, že si umíš poradit se zvláštními případy. Kromě toho bude mít cukání neztrácet tady čas.“

Bylo zvláštní, že jsem slyšel jeho „*myslím*“ stejně hlasitě, jako kdyby ho vyslovil nahlas.

Když jsme konečně Galwaye našli – který by vypadal jako Charlie Chaplin, kdyby ubral něco na váze, přidal na výšce a několik prezidentských období si zapomněl žehlit oblek –, ukázalo se, že má ze mě ještě menší radost, než jsem čekal.

Ale samozřejmě jsem to nebyl já, kdo to schytl.

„Sakra, Statene, co to provádíte? Baker si na vás smlsne, až...“

Od té chvíle jsem už moc neposlouchal. Takových řečí jsem se už naposlouchal a on s tím hned tak neskončí. Snažil jsem se trochu se porozhlédnout, aniž bych to tady procházel, a zkoušel jsem si ujasnit, co se tu stalo. Odsud jsem toho moc zjistit nemohl, ale pokud jsem mohl Peto-
vi trochu pomoci, řekl jsem si, že nebudu riskovat zatčení za vstup na místo činu.

To znamenalo, že jsem kromě toho, že podle vlhkosti ve vzduchu bude do rána ještě pršet, na nic jiného nepřišel.

Když jsem pak zaslechl oblíbenou frázi každého policajta, „to vás bude stát odznak“, řekl jsem si, že bych přece jen měl něco udělat.

Napadlo mě, že bych vstoupil rovnou mezi ně, podíval se Galwayovi do očí a trochu mu to zamíchal v kebuli, až by celou situaci přehodnotil podle mého. Ale přestože tu nebyly zrovna davy, motalo se tady zbytečně moc lidí. Nerad dělám kouzla před velkým publikem.

Musel jsem tedy nějak jinak zařídit, aby se na mě Galway zadíval.

Začal jsem si tiše pohvizdovat, vrazil ruce do kapes a zamířil k poslední zbývající dvojici reportérů s fotoaparáty.

Galwayovu pozornost jsem upoutal rychleji než kněz na striptýzu. To mi věřte.

„Hele, hele!“ houkl. Skoro jsem se ho chtěl zeptat, jestli taky umí čarovat, tak rychle jsem ho měl v patách. „Co sakra chcete dělat?“

„Pokecat tady s novináři, abych měl představu, o co jde, když vy mi to neřeknete.“ Pokrčil jsem rameny. „Co myslíte?“

Střelil po mně tak ostrým pohledem, že jsem si připadal jako u holiče.

„Oberon, jo?“

„Správně Oberon,“ opravil jsem ho automaticky. Zatraceně. Ta jízda a přerušovaný spánek mi daly co proto. Jsem zvyklý, že lidi v tomhle městě komolí moje jméno na O'Brien...

Několikrát na mě zamžoural, já zamžoural taky – byl jsem rád, že nerudnu jako vy –, a nechal to být.

„Chcete se nechat zavřít?“

„Ne, kvůli tomu jsem nepřišel.“

„Máte představu, jak můžete všechno zmršit, když budete žvanit s tiskem dřív, než zjistíme, co se vlastně ztratilo?“

„Pokud něco,“ poznamenal jsem, abych dal najevo, že vím, o čem mluvím. (Bylo mi jasné, že Pete se už do větších potíží nedostane.) „Podívejte se, detektive...“

Pořád jsme měli nějaké publikum, ale už jsem ho zasekl. Nikdo si nevšimne, že něco jde šejdrem, když... když trochu přitlačím. Vykulil oči, když jsem se soustředil do prostoru za nimi a letmo sáhl do jeho myšlenek. Ne moc, jen jsem trochu promíchal karty. Podezíravost a vztek dolů, zmatek a netrpělivost s případem nahoru.

„My oba víme,“ pokračoval jsem, „že tady je oddělení v koncích. Vloupání do muzea? Tisk v žádném případě nezbaští, že se nic, nebo skoro nic, neztratilo. Vyrojí se spousta dohadů a údajně zaručených zpráv. Starosta a městská rada se po vás budou vozit, abyste je zatrhl. A zkrátí vám rozpočet, protože policie bude mít důležitější případy než vloupání, při kterém zloděj nechá dárek. Tak proč bych se tu nemohl trochu porozhlédnout? Když nic nenajdu, půjdu domů. A když něco najdu, budete vy ten génius, kterého napadlo někoho zavolat, aby oddělení vypomohl.“

Zní to naprosto rozumně, že jo? Aspoň díky tomu mentálnímu štouchanci. Galway si možná později bude říkat, proč souhlasil, ale předpokládal jsem, že do té doby moc řečí mít nebude.

„Tak dobře, Oberone,“ řekl trochu pomalu a podrbal se jedním prstem pod kloboukem, jako kdyby si nebyl jistý, jestli ho tam vůbec něco svědčí. „Dejte se do toho. Ale pokud nic nenajdete, je to jen mezi námi, a bez honoráře.“

Uf. *Fajn*. „Staten mi jistě ukáže, co je třeba.“

Myslím, že Galway chtěl něco namítat – byl na Peteho stále pořádně naštvaný –, ale další speciální *aes sidhe* postrčení se o to postaralo.

Ostatní poldové si nás podezíravě měřili, když jsem Peta nasměroval k východu, ale nikdo neřekl ani popel.

„Měls pravdu, Pete. Byl celý žhavý, až mě uvidí.“

„Tohle jsem možná špatně odhadl,“ připustil polohlasem z doslechu ostatních uniformovaných policistů. „Asi

Galwaye neznám tak dobře, jak jsem myslel. Ale jinak všechno v pořádku?”

„Dokud jsem tady, tak jo. Až odejdu, bude to na tobě.“

„Díky, seš zlato.“

„Jo, a když na něco přijdu, tak to byl Galwayův nápad zavolat mě.“

„A když ne? Budu hádat.“

„Jo. Pak si veškeré zásluhy připíšeš ty.“

„Jsi takhle hodný na všechny svoje přátele, Micku?“

„Hele, chtěls, co je pro tenhle případ nejlepší. A nechtěl bys mi ukázat, než si s tou neurózou zajdeš k doktorovi, kudy se sem dostali?“

Místo a způsob vloupání mi ale nic neprozradily. Rozbité okno. Žádná profesionální práce, mohl to udělat kdokoli s kamenem nebo kusem cihly. Trochu mě zarazilo, že se ten chlapík nepořezal, když jsem viděl z rámu trčet tu spoustu střepů.

Moc práce si s tím tedy nedal. Ale byl tady jeden malý problém.

Nespustilo se žádné poplašné zařízení.

Aspoň to jsem si pamatoval, že mi Pete povídal v té pojízdné mučímě, které říká Plymouth. A i kdyby ne, odvodil jsem si to z šeptání a hovoru policistů, kteří postávali venku. Fieldovo muzeum má opravdu špičkové vybavení se zvony a houkačkami, ale nikdo neslyšel ani myši zapištění.

Tak jaký vazoun nešika se dovnitř proboural jako neandrtálec, ale přitom nesepnul spínače a nepřerušil vedení? Taková porce štěstí by i mně dala pořádně zabrat.

Zatím jsem nevěděl, co to všechno znamená, ale byl jsem si jistý, že *něco* určitě.

„Tak nás veď, Pete.“

Myslím, že jsem byl předtím trochu nespravedlivý. Budova dost slušně napodobuje starořeckou architekturu,

nebo aspoň to, jak si ji většina z vás představuje. Jsou tu karyatidy, basreliéfy, bílý mramor a všechno. Není vaše vina, že jste originály neviděli, dokud stály v plné slávě.

Nemám prostě sklon ke shovívavosti. Muzea moc nemusím, víte? Možná si myslíte, že se cítím líp obklopený dějinami, starými věcmi a tak, a je pravda, že občas mi přinášejí klid. A díky všemu tomu štěstí, historii a symbolice překypují magií, nebo aspoň potenciální magií. Ale vždycky na nich ulpívá pachut' technologií. Všechno to osvětlení, alarmy, všechna věda bzučící podél schodišť, ozvěny milionů procházejících moderních duší... Představte si jemnou, uklidňující masáž, během níž se hebké dlaně změní na drsný smirkový papír, nebo kapky oleje z tresčích jater plovoucí ve vašem koktejlu, a zhruba víte, o co jde.

Zjistil jsem ale, že se s takovými věcmi teď nemusím zabývat.

„Není to v expozici,“ opáčil Pete, když jsem se zeptal, která expozice byla... vykradena. „Je to dole, v depozitářích.“

Nechali jsme za sebou poblikávající osvětlení a antiseptický pach muzejní chodby, vešli jsme do dveří s velký nápisem NEPOVOLANÝM VSTUP ZAKÁZÁN – vypadá to jako bůhvíco, ale není to celkem nic moc – a dusali jsme dolů dunícím schodištěm, které bylo ještě hůř osvětlené a ještě víc načichlé pachem dezinfekce z dolních prostor. Asi mě to nemělo překvapit.

Schodiště nebylo nijak dlouhé, ale vyrušení přišlo ještě dřív, než jsme sešli dolů. Zaslechli jsme hlasy. Nebyl to sice křik, ale rozhodně nezněly vesele. Pete spustil ruku k revolveru a já málem vytáhl L&G model 1592, kterou jsem nosil v podpažním pouzdře místo revolveru. Na schodech se objevili další dva chlapíci v modrém. Vedli mezi sebou chlápka, který měl ten bengál na svědomí. Byl to bledý, starší muž s rozčuchanými šedivými vlasy a šedivými vou-

sy, v černém třídičném obleku. Vypadal jako kříženec hrobaře a pampelišky.

„Clancy, Pate,“ oslovil je Pete. „Jak to jde?“

„Pete,“ opáčil ten vlevo – podle mě Clancy. „Nevím... Nejsme...“

On a Pete si mě přeměřili, nevím, jestli si mysleli, že jsem další detektiv v civilu, ale zřejmě jim stačilo, že je se mnou Pete.

„Galway s tebou nepřišel?“ zeptal se Clancy. Oba nakoukli za mě, jako kdyby čekali, že se za námi ten obtloustlý detektiv schovává.

„Hmm, ne...“ opáčil Pete.

„Dobře. Nevím sakra, jak bychom vysvětlili...“

„Vysvětlili? Vysvětlili?“ To zavřeštěla ta pampeliška. „Měli jste se mnohem líp dívat, než něco vysvětlovat!“

Oba strážníci se téměř synchronizovaně ušklíbli.

„Pete,“ řekl Clancy, „tohle je Morton Lydecker. Kurátor. Pane Lydeckere, tohle je Pete Staten a... hm...“

„Oberon,“ napověděl jsem. „Mick Oberon. Soukromý detektiv a konzultant v případech, které mají, řekněme, co dělat s historií.“ To nebyla dokonce ani nevinná lež. Všude kolem byla historie a já tady měl co dělat, takže...

„V čem je teď problém, pane Lydeckere?“ zeptal jsem se, abych zabránil dalším otázkám a stížnostem.

„Problém? *Problém?*“

Umínil jsem si, že jestli nepřestane vřeštět, vytáhnu ho do africké expozice a pověším na kel jednoho z těch slonů.

„Problém je v tom, pane Oberone,“ odpověděl, když se uklidnil hlubokým nádechem, „že to zmizelo.“

Tak to byla odpověď, jakou jsem v tomhle už tak hodně zvláštním případě nečekal.

„Cože?“ Právě díky takovým geniálním a pohotovým otázkám jsem úspěšným soukromým detektivem.

Lydecker přikývl. V tu chvíli připomínal ze všeho nejvíc péřový mop.

„Z místnosti jsme se skoro vůbec nevzdalovali,“ zapřísahal se, ale nebylo jasné, jestli tím „my“ myslí sebe a ty dva poldy, nebo někoho jiného. „Nechápu, jak se tam mohl někdo přes nás dostat! Proč se ale někdo vůbec vloupal do muzea, aby v něm nechal předmět, který někdo jiný chtěl? Zase je pryč!“

Katakomby křivolakých chodeb. V některých bylo jasno jako v poledne – pokud by tedy poledne bylo elektrické –, v jiných poblikávala osamělá žárovka jako světluška chycená do pavučiny. Dveře s mosaznými štítky, z nichž některé byly dokonce čitelné. Tu nějaká kancelář, tam antropologické oddělení a všude bzúčení halogenových světel a ozvěny kroků, které jsme snad ještě ani neudělali.

Kdepak, tady vám rozhodně neběhal mráz po zádech.

Tohle všechno jsem si vybavoval až zpětně. Tehdy jsem jen civěl jako tele na nová vrata.

Ne na chodby. Na místnosti.

No, místnosti. Spíš to vypadalo jako umělé jeskyně, zmenšené navíc řadami kovových regálů. Kosti, zuby, kameny, nástroje, zbraně, nádobí, oblečení kožešiny... Miliony cetek z tisíců míst a stovek staletí. Některé ty krámy byly dokonce starší než já. Nejraději bych si to všechno důkladně prohlédl. Klidně bych strávil dekády hrabáním se v těch krámech.

Mimoděk jsem si vzpomněl na svoji zásuvku s kuriozitami. Byla plná hloupostí, drobností, které jsem z rozmaru posbíral a jimiž jsem si někdy nechával platit za své služby namísto peněz. Některé byly cenné, jiné ne; jedny byly důležité, další k ničemu. Ale vždycky měly symboliku.

Symbolika je jazykem magie. Všechno má svoji sílu. Od svatých ostatků po obnošenou botu. Pokud víte, jak se k ní dostat, a je vám známo, co ta věc pro koho znamenala.

A tohle místo? Vedle něho můj šuplík vypadal... no jako šuplík. Většina lidí chce tyhle věci studovat, aby poznala historii. A já? Já jsem je chtěl kvůli symbolice. Věděl jsem, že tady dříme síla, už jsem se o tom zmínil. Ale tohle? Dostatečně mocný čaroděj by s tímhle vším ovládl svět.

Pak jsem si vzpomněl na poslední mocnou čarodějkou, se kterou jsem se letos setkal, řekl jsem si, že bych měl přemýšlet o něčem jiném.

A to všechno mě oklikou přivádí ke stolu, kolem něhož jsme stáli, do místnosti, v níž jsme nakonec skončili.

Podle Lydeckera tady zaměstnanci muzea pracovali na polynéské expozici. Z police se na mě šklebily dva ploché, kamenné obličej, zatímco mnohem větší tvář z peří, proutí a zubů na jiné polici se tvářila, že mě sežere. Na stole, odsunutá ke straně, aby udělala místo předmětu hlavního zájmu, ležela hromádka náhrdelníků z mušlí a žíní.

Uprostřed stolu byl položený vysoký proutěný koš plný kopí. Kamenné hroty na seschlých, popraskaných ratištích byly otlučené, ale stále nebezpečné. Určitě byste se žádným z nich nechtěli nechat probodnout.

„Právě tady,“ začal zase chrlít zástupce. „Vešel jsem do místnosti a tady to leželo.“

„Co?“ zeptal jsem se. Z jeho nesouvislého blábolení jsem měl celkem představu, o co asi půjde, ale chtěl jsem mít jistotu.

„Kopí! Vždyť už jsem vám to říkal!“

„Hmm.“ Předstíral jsem, že si tu hromadu kopí pořádně prohlížím. „A vy tuhle sbírku znáte natolik dobře, že jste hned věděl, že mezi ně nepatří?“

Lydecker se celý naježil, a to jsem právě chtěl. Znáám tyhle typy. Vy asi také. Nejlepší způsob, jak je přimět, aby něco podrobně vysvětlili, je naznačit jim, že o tom asi nic nevědí.

„Pane Oberone, ujišťuji vás, že přestože Polynésané ani zbraně nejsou mou specializací, kdokoli, kdo jen trochu rozumí historii, by poznal, že něco není v pořádku. Opravdu nechápu, jako mohlo vetřelce napadnout, že by tady mohl tu věc ukrýt. Musel být neprosto zoufalý, nebo...“, pochopil jsem pohled, kterým po mně střelil, „... nebo to byl naprostý idiot.“

„No dobře.“ Nechal jsem ho, aby si myslel, že jsem jeho narážku nepochopil. „Tak jak jste to poznal?“

„Kromě toho, že bylo celkově v mnohem lepším stavu – upřímně řečeno vypadalo to, že bylo odborně restaurováno! – bylo naprosto zřejmé, že ta zbraň patří do doby železné. Bez zevrubného prostudování nebo povědomí, ze kterého období doby železné pochází, nedovedu určit místo původu, ale odhadoval bych to na západní civilizační okruh.“

„A proč si myslíte, že to tady někdo chtěl schovat?“

„Víte určitě, že jste detektiv?“ Zafuněl. „Napadá vás nějaký jiný důvod?“

Samozřejmě. „Ne, ani ne. Co jste dělal, když jste si toho všiml? Pokud jste to ‚zevrubně nestudoval‘ nebo něco takového.“

Jo, možná jsem ho dusil víc, než bylo třeba. Ale co po mně chcete? Šel mi na nervy a koledoval si o to.

„Měl jsem pocit, detektive, že nejdůležitější je zjistit, odkud ta věc pochází. Vypadalo to, že nepatří do žádné z našich sbírek, ale přesto jsem musel provést kontrolu, abych měl jistotu, že sem omylem nebyla přenesena z jiné místnosti. Teprve poté jsem narazil na stopy vloupání, a od té doby mám co do činění s *vámi*.“

Zvláštní, jak výraz „s vámi“ zní jako nadávka, když ho řeknete se správným důrazem.

Otevřel jsem ústa, abych mu položil další otázku, ale nebyla to moje slova, která zaduněla místností.

„Jak jste to mohli do prdele ztratit?“

Galwayovi se zřejmě konečně doneslo, co se stalo. Byl ještě na chodbě – podle ozvěny a dunivých kroků –, ale měl jsem pocit, že mi řve rovnou do ucha.

Chci tím naznačit, že byl poměrně hlučný.

„Bylo to v místnosti plné policajtů! V baráku obklíččeném policajty! Jak se zatraceně do prdele...?“

Ve skutečnosti to bylo v místnosti se dvěma, nejvýš třemi policisty a venku jich nebylo ani tolik, aby obklíčili parkoviště. Ale připadalo mi zbytečné se o tom zmiňovat. Nepomohl bych tím sobě ani nikomu jinému.

„Na chvilku si odskočím, Pete,“ řekl jsem namísto toho.

Pohled na moji účast, který jsem Galwayovi vnutil, se zřejmě nezměnil, ale co ta jeho nálada? Nemělo smysl poskytovat mu důvod, aby si to rozmyslel.

Pete přikývl. Lydecker na mě překvapeně zamrkal a vklouzl do vedlejší místnosti právě v okamžiku, kdy se ve druhých dveřích objevil stín detektiva Megafona.

Vteřinku jsem poslouchal, jak se obořil na Peta a ostatní – zřejmě mu vůbec nedošlo, že Pete tady nebyl, když se kopí vypařilo –, a pak jsem si řekl, že muzejní expozice nejsou zase tak rušivé, a zamířil jsem po schodech nahoru.

Potichu.

Náhodou, aspoň v tu chvíli jsem si to myslel, jsem procházel starověkým Egyptem, kolem spousty vycpaných a mumifikovaných ptáků ve skleněných vitrínách, nebo zavěšených na drátech. Nakonec jsem došel k expozici afrických savců. Proč ne? Gazely skákaly nad travnatou

savanou, nosorožci vykukovali z křoví, lvi se plížili... Ach, zatraceně. Bylo to mrtvé. Úplně všechno bylo mrtvé. Dusivý formaldehyd a piliny, skleněné oči a pryskyřice v barvě dřeva v morbidním, horečnatém snu o přírodě.

Nakonec jsem si uvědomil, že civím do skleněných očí lidožroutů od řeky Tsavo. Jeden skákal z umělého skaliska, druhý byl napjatý, jako kdyby si chtěl kousnout. Napadlo mě, že tihle lvi sežrali několik tuctů dělníků, když Britové stavěli most přes řeku Tsavo, takže vycpat je a umístit do expozice asi nebyl zrovna nejfikanější krok, chápete? Zvlášť když byli tak blízko chrámu kočičí bohyně Bastet v egyptském oddělení. Na můj vkus až příliš symbolické souznění. Většina z vás smrtelníků toho moc neví o duchovnu a nadpřirozenu a mně nepřipadali příliš strašidelní nebo prokletí. Ale...

Takhle jsem tedy marnil čas, zatímco můj mozek se hnal za skutečným problémem.

Nedávalo to pořádně smysl. Celá situace by byla mnohem přehlednější, kdyby nebyl žádný vetřelec, žádné tajemné kopí, jen pár opilců rozbíjejících okna a přepracovaný kurátor, který si pomíchal sbírkové předměty. Nebo se snaží o nějaký podfuk, ale opravdu jsem nedokázal přijít na to, proč by něco takového dělal. Měl jsem sto chutí to takhle uzavřít a jít od toho. Pravdou ale bylo, že Lydecker si byl zřejmě naprosto jistý tím, co viděl, a jestli situace byla opravdu taková, byla dostatečně zvláštní, aby mě zaujala. Ale byl jsem unavený, nevěděl jsem, jestli bych vůbec dostal zapláceno, naprosto jistě jsem nechtěl pracovat s Galwayem a vlastně ani nedošlo k žádné škodě.

Kdepak, tohle byla čirá zvědavost, žádný skutečný případ. Dva palce ve sloupku o událostech ve městě a noviny zase budou psát o něčem jiném. Se mnou už to nebude mít nic společného.

Kromě toho to byla naprostá blbost, ne? Dokonalá hovadina. A já to podvědomě celou dobu věděl.

Nešel jsem sem jen proto, abych unikl Galwayovi a jeho láteření. Nebyla to „čirá náhoda“, co vedlo moje nohy prázdnými, ozvěnou zvonícími chodbami právě do téhle části expozice. Cítil jsem to, instinktivně vnímal mnohem dřív, než to proniklo do mé tvrdé lebky natolik, abych o tom věděl.

Ať to byl kdokoli, byl tak napakovaný magií, že by přiměl Kirké zříct se vepřového. A byl hodně, ale hodně blízko.

Strčil jsem ruku do podpaží a z pouzdra vytáhl Luchta-ine & Goodfellow. Tuhle hůlku z bílého dřeva jsem měl už pořádně dlouho. Byla už tak ohlazená, že mi dokonale padla do dlaně. Ve stejném okamžiku jsem se skrčil, abych se vyhnul případné palbě – obrazné i skutečné.

Neotáčel jsem se od kočiček od řeky Tsavo. Bylo to zbytečné, protože jsem neměl na co zamířit.

Zatím.

Prohnal jsem hůlkou svoji vlastní magii a obkroužil jsem jí místnost, abych pochytil všechny útržky štěstěny. Uvažujte. Co všechny ty předměty vystavené ve Fieldově muzeu? Jak dlouho musely přetrvat, aby skončily až tady? Co všechno překonaly na rozdíl od tisíců jiných věcí? V každém skutečném muzeu je tolik rozptýleného štěstí, že by zadávalo *sluagha*.

Samozřejmě jsem nemohl z každého kusu vzít moc, ale i tak toho pro mě bylo habaděj.

Dovnitř a zase ven, obklopilo mě a nasál jsem je, až jsem měl dostatek štěstí, abych mohl prohlédnout jakýkoli magický závoj, ať už stín, nebo iluzi.

A přesto jsem ho málem přehlédl. Sakra, ten ptáček byl neuvěřitelně dobrý! Přísahám, že se ukrýval mezi sklem

a odrazem jedné z vitrín. A jestli si to neumíte představit, zkuste si tam být!

Zmizel jako šíp ještě dřív, než jsem si mohl být vůbec jistý, že jsem ho viděl. Byl rychlejší než většina zvířat v expozici. Nedalo se nic dělat, musel jsem za ním. Ať to byl kdokoli, nevěřil jsem, že by se tady vyskytoval čirou náhodou. Něco o něčem věděl a já ho rozhodně nechtěl nechat zmizet dřív, než mi pěkně zazpívá.

Kdybych ho byl zahlédl natolik, aby mi došlo, kdo to je, zřejmě bych si některé věci rozmyslel.

Kapitola druhá

Takže se dostáváme zhruba tam, kde jsme skončili. Herne mě držel z ochozu pod bradou a můj krk byl možná o dva palce tenčí a delší, než když tahle veselice začala.

Nepustil mě, ale *odhodil*.

Je to otřepané klišé, když vám řeknu, že se čas zpomalil, ale opravdu to tak vypadalo. Viděl jsem, jak kolem mě proplovávají sloupy a strop se vzdaluje rovnoměrně mírným tempem. Tohle byla jedna z těch situací, kdy si říkáte „nezabije mě to, ale bude to pořádně bolet“. Využil jsem zbývající čas, abych se zahalil do štěstí, které jsem získal z Hernova skoku a pak...

Žuch.

To ještě nebyla podlaha. Musím vám říct, že odrazit se od zad tlustokožce není zdaleka tak příjemné, jak to vypadá.

A celá ta záležitost se „zpomalením“ času? Po nárazu do sloních zad jsem měl už jen čas si pomyslet „Kde máš nosítka, kámo?“ Já vím, *já vím*, ale to mi blesklo hlavou předtím, než...

Žuch. Zase.

Au. Jo, tak tohle už bude podlaha.

Bolest mi rezonovala všemi údy a každým nervem a mě napadlo, jak by to asi bolelo, kdybych se nebyl chránil. Přemítal jsem, jak dalece je tohle nad moje možnosti.

Přemítal jsem, proč světlo nade mnou najednou potmělo.

Ach.

Překulil jsem se dostatečně rychle a dostatečně daleko, že mě Herne při dopadu minul asi o délku cvrččího mužství. Musel by to být chlapák cvrček, ale přesto...

Dopadl do dřepu, pěst zaryl do místa, kde jsem před okamžikem měl hrudník, a v kameni se rozběhla dlouhá, vlasová prasklina. Myslím, že jsem se viditelně otřásl při pomyšlení, jak by mi asi bylo, kdyby se trefil. Herna jsem tím určitě pořádně vyděsil.

Pomalou se vztyčil do plné výšky a z kloubů se mu sypal kamenný prach. Já jsem také vstal a napřáhl hůlku jako kord.

Mohlo být hůř. O jedno patro níž, a mohli nás slyšet poldové a Pete dole v suterénu.

Ne že bych nestál o pomoc. Ale poldové? Proti Hernovi by nebyli k ničemu. Nanejvýš jako vedlejší oběti. Nebo lovná zvěř.

„Nemusí to takhle skončit.“ Byl jsem pyšný na to, s jakou jistotou a nadhledem jsem to řekl.

„Už to skončilo.“

Uf. Tušil jsem, že řekne něco podobného...

V tom okamžiku po mně vyrazil.

Nákladní vlak svalů a magie. Postavit se mu tváří v tvář není dobrý nápad, ale znal jsem Herna od pradávna. Nemohl jsem se mu rovnat silou ani rychlostí, ale mohl jsem ho přelstít.

Když byly jeho obrovité pěsti jen několik palců ode mě, uskočil jsem – povedla se mi téměř dokonalá pirueta – a levou rukou nadzdvihl svrchník, aby ho jeho cíp pořádně pleskl do obličeje. Zorným polem se mi mihnuly stěny, a já zase stál proti němu. Bodl jsem hůlkou jako dýkou a prudce mu ji zaryl do boku.

Vyrval jsem z jeho aury další štěstí, ale rozhodně to ne-

mohlo být dost. Moje šance prohrábnout mu vědomí také nestály za zlámanou grešli. Aspoň ne z jeho pohledu.

Takže... *Bolest*. Prohnal jsem hůlkou každičký kousek bolesti svých zad, vzpomínku na dopad na záda tlustokožce a na podlahu, jako emocionální jed drásající ránu.

Lovec zařval. A jestli to berete jako metaforu, tak se probudte. Zapotácel se, málem padl na jedno koleno, když kolem mě prolétl, a musím říct, že jsem to považoval za malé vítězství. Nečekal jsem, že s ním svedu tohle.

Samozřejmě to také znamenalo, že teď byl pořádně naštvaný.

Vzápětí byl na nohou a zase šel po mně. Trochu nejistý, díky té bolesti navíc, kterou jsem do něho napumpoval, ale rozhodně ne pomalejší. Z hrdla se mu vydral výkřik, který teď spíš připomínal prskající kočku. Rozběhl se. Každý krok se sálem rozléhal tak, že vzápětí jsem si připadal jako uvnitř bubnu, na který hraje stádo nosorožců.

Přikrčil jsem se a sevřel hůlku, abych se připravil na jeho útok. Byl to předvídatelný tah, ale oba jsme věděli, že není takový trouba, aby mi na stejný toreadorský trik skočil dvakrát.

Proto jsem zaujal ten obranný postoj.

A proto mi na ten toreadorský trik skočil i podruhé.

Ale tentokrát žádné bodnutí hůlkou. Otočil jsem se na patě, nechal hůlku vklouznout do rukávu svrchníku a popadl ho oběma rukama za halenu. Smýkl jsem jím ve směru jeho pohybu tak, že on a podlaha si budou muset dopisovat, aby zůstali ve styku.

Nejenže jsem jím pořádně hodil – nezapomínejte, že taky nejsem žádný trouba, a navíc jsem to potřeboval ukončit hodně rychle, pokud jsem chtěl být tím, kdo to ukončí.

Vzpomínáte si na ty bojující slony? Jo, kly jsou to pravé. Jeden pár byl blokovaný, protože jejich majitel se snažil druhého slona probodnout, ale ten druhý? Ten byl pěkně zvednutý.

Herna by to sice nezabilo, ale říkal jsem si, že kdyby se houpal nabodnutý na kopí silnějším než moje stejno, zkrotl by natolik, že by se s ním dalo mluvit, nebo by se mě aspoň přestal snažit zabít.

Ale asi na tom nebyl tak špatně, jak jsem doufal.

Sice prudce narazil do slona, to ano, ale *mezi* kly, ne do nich. Dokonce se ve vzduchu zatočil tak, že by mu vývrtka mohla závidět. Nejenže se stočil mírně doprava, kde nebyly ostré špičky, ale otočil se tak, že napřed narazil nohama.

Do prdele.

Nevím, jak to udělal, ale když dopadl nohama slonovi mezi oči, ohnul se, jako kdyby dělal sklapovačky, hmátl zvířeti na temeno hlavy, škulbl, a zmizel někde na jeho zádech.

Tentokrát jsem se doopravdy příkrčil a vějířovitě kroužil hůlkou před sebou, připravený vypálit, jakmile se objeví.

Ale neobjevil se.

Nic. Uplynula minuta, další minuty, ale pořád nic.

Asi víte, že se nepotím? To je dobře, protože jinak by sloni zřejmě stáli po kolena v potu.

Nechtělo se mi tam za ním. Myslím to doopravdy. Jít tak blízko, když na mě čeká? To je recept na pořádný *sidhe* kebab. Měl bych počkat. Ještě lepší by bylo, kdybych vzal roha.

Ale...

Ani kdyby mě nezajímalo, co tady dělá, když odejdu z tohotohle sálu, může na mě vyletět odkudkoli. Je příliš

rychlý a dovede se skrývat. Mám tady stát jako socha Svobody a čekat, až odněkud vystrčí ten svůj ksicht? Ze svého místa jsem neviděl slony úplně celé. Bylo dost nepravděpodobné, že by zase vyskočil do některé arkády, aniž bych si toho všiml, ale nebylo to úplně nemožné.

Nebylo to sice originální, ale musel jsem si to říct znovu. Do prdele.

Skutečně doufám, že budu mít příležitost toho litovat.

Prohnal jsem hůlkou další sílu, všechno, co jsem sebral Hernovi při prvním útoku, drobné útržky z exhibice, jako jsem to udělal v Africkém sále. Dřevo téměř bzučelo magickým prouděním. Kroužil jsem jím, jako kdybych dirigoval neviditelný orchestr, dokud jsem kolem sebe neopředl všechnu tu sílu a štěstí. Když už mám strčit kebuli do lví tlamy, ať mu aspoň vylomím pár zubů.

Odkud mě asi může čekat? Ze stejného místa, kudy vylezl? Z opačné strany?

Kašlat na to. Rozběhl jsem se, protáhl se pod prvním slonem a vyšplhal na druhého, s L&G v zubech jako pavoučí pirát.

A vidíte, všechno to štěstí navíc bylo znát.

Když přišel kopanec, byl nepřesný. Musel přeskočit z nějakého místa, kde na mě čekal, a ačkoli se to nezdá, sloni nejsou nejstabilnějším místem pro přistání. Takže mě nenakopl dost silně, aby mi rozdrtil lebku, poslal do limbu, nebo mě aspoň shodil dolů.

Ale stačilo to, aby mi zazvonilo v očích a před ušima se roztančily hvězdy, nebo tak něco. Začal jsem se otáčet a sjíždět stranou a jen díky opravdu silnému stisku jsem si udržel blízký vztah se slonem. Snažil jsem se dostat slonovi na záda, abych se mohl Hernovi postavit, ale věděl jsem, že tahám za kratší konec.

Stejně jako bych nevěděl, že jsem v loži od okamžiku, kdy jsem uviděl parohatou hlavu.

Schytal jsem od něho pár ran a tlumil je tak, aby mi nic nezlomil, takže jsem měl dost času pochytit jeho styl.

No jo. Kecy a žvásty. Párkrát mě málem poslal do bezvědomí, ale přece jenom jsem měl tolik štěstí, že jsem pár užitečných drobností pochytil.

Rychlý, silný – myslím, že už jsem se o tom jednou nebo dvakrát zmínil – a zkušený, ale byl divoký. Zuřil. Takže zpátky ke lsti.

Další úder jsem zachytil předloktím, přitáhl ho k sobě dolů a vyvedl Herna z rovnováhy. Ohnal se po mně druhou rukou. Zaklesl jsem se mu za paži a chvíli jsme tak zůstali zablokovaní a mávali pažemi, jako když děti přebírají kolíbkou.

Nemohl jsem ho takhle držet dlouho, a ani jsem to nechtěl. Snažili jsme se jeden druhého ve stejný okamžik nakopnout do žaludku a málem si při tom zlámali holeně. Celý jsem po té ráně ztuhl a cítil jsem, jak se odtahuje...

Dobře. Nevšiml si, že jedna z pěstí v té spleti svírá hůlku.

Zkroutil jsem zápěstí, hrozně to bolelo, tak aby L&G mířila pod jeho bradu, a uvolnil další dávku bolesti.

Zařval a myslím, že do dneška neslyším jako předtím.

Herne se mi vytrhl, třásl se, vrávoral, ale pořád stál! Vrhł se na mě oběma rukama, několikrát jsem ho zablokoval a skončil jsem s hůlkou vraženou do jeho boku. Pumpoval jsem do něho nové přívaly bolesti a obíral ho o další porce štěstí.

Snažil se mi vytrhnout. Přehmatával jsem a cítil jeho narůstající tíhu, když ochaboval. A vzpomínám si, že jsem si s nemalým úžasem říkal: *Bohové, porazil jsem Herna, toho zavšiveného Lovce!*

V tu chvíli mi takové myšlenky dokonale vyhnal z hlavy.

Najednou napřel všechnu svoji váhu a sílu do mého sevržení, místo aby se snažil vytrhnout.

První rána nebyla tak hrozná, nedokázal do ní vložit potřebnou sílu. Přesto mi málem zlomil žebro a na okamžik mě znehybnil.

Což znamená, že do další rány už vložil potřebnou sílu. A do další také. A do té po ní jakbysmet.

Možná přidal i nějaké kopance. Zřejmě i ránu do hlavy.

Neměl jsem šanci. Bylo to příliš rychlé a tvrdé, spíš kanonáda než nakládačka. Věděl jsem, že mi povolily prsty, když jsem zaslechl třesnutí L&G o podlahu, ale několik vteřin mi trvalo, než jsem poznal, co ten zvuk vůbec znamená. Jediný důvod, proč jsem byl stále na slonovi, tkvěl v tom, že mě Herne držel jednou pazourou za límec a druhou se mi snažil přeskládat kosti.

Nakonec si řekl, že už mě nebude držet zpříma. Že jsem dopadl na podlahu, jsem poznal jen podle toho, že sál přestal tančit charleston. Po Hernových ranách jsem podlahu vůbec necítil.

Seskočil, tyčil se nade mnou a jednou nohou mi stál na zápěstí. Nevím, co ho k tomu vedlo. Hůlka ležela několik stop ode mě, ale stejně dobře mohla být na Měsíci.

Něco vám povím, i když nerad. Kdyby si řekl, že mě dorazí, bylo by po mně. Neměl jsem žádné triky v rukávu, žádný mazaný fígl po ruce. Byl jsem hotový. Kdyby mi dal pár hodin, abych se mohl sebrat, nebo pár minut s hůlkou... Ale kdepak.

Dostal mě. Takhle snadno.

Vzpomínám si, že jsem si říkal, že tohle by se mi za starých dobrých časů nestalo. Nevím ale, jak jsem na to přišel. Připravil jsem se na nejhorší.

Ale nejhorší nepřišlo.

Herne si vedle mě klekl, přitom mi málem rozdrtil zápěstí, a zdvihl mi za límec hlavu z kamenné podlahy.

Nebyl ani zadýchaný, přestože jsem věděl, že stále cítí, co jsem do něho napumpoval. Byl zatraceně klidný. Jako kdyby Mluvící Herne a Bojující Herne byly dvě různé bytosti.

„Nikdy jsme nebyli nepřáteli,“ zaburácel hlubokým hlasem. „Vzhledem k tomu, co je v sázce, jsem připraven odpustit ti, žes na mě zaútočil. Pro tentokrát.“

To bylo od něho nesmírně velkorysé.

Záda mi sevřela křeč, když si mě zvedl a přitáhl tak, že se naše nosy málem dotýkaly.

„Když mi řekneš, kde to je!“

Nesmírně rád bych mu byl vyhověl, kdybych měl nejmenší tušení *co*, natož *kde*.

Hernovi se musí nechat, že je vnímavý. Zřejmě to s ním udělala ta staletí lovu. Něco jsem zachrčel, slovo to rozhodně nebylo, ale cokoli slyšel a viděl v mé tváři, bylo mu to jasné. Pokud šlo o mě, byla jeho slova španělská vesnice.

Samozřejmě ne doslova, protože jsem význam slov chápal, ale víte, jak to myslím.

„Jestliže to nemáš ani to nehleď,“ řekl tentokrát trochu překvapeně, „co tady vlastně děláš?“

Napodruhé už se mi podařilo srovnat slabiky tak, aby jejich pořadí vytvářelo srozumitelný celek.

„Šetřuju... vlou... pání...“

Herne vytřeštil oči a drsně se uchechl. Pak odtáhl nohu z mého zápěstí a pustil mě na podlahu. Naklonil se těsně nade mě. Hlavou mi bleskla šílená myšlenka, že mě buď kousne, nebo políbí.

„Pak poslyš moji radu, Micku Oberone. Několik týdnů nevystřikuj hlavu. Zůstaň doma, nebo raději odjeď z Chicaga. Drž se tady toho stranou – a já rozhodně nejsem ten

nejméně milosrdný z nás. Ale už se mi neplet do cesty, nebo jím budu.“

Na to jsem neměl žádnou vtipnou odpověď. Dokonce ani pitomou. Vlastně byl pryč dřív, než jsem vůbec ze sebe dokázal cokoli vypravit. Ani jsem nevěděl, kterým směrem se ztratil.

Pěkně dlouho jsem tam ležel a cítil se jako goblinův zadek po dvojitém panáku ginu a cholery. Jediné, co jsem viděl, byl strop, ale nevěnoval jsem mu pozornost. Byl jsem zahleděný víc dovnitř.

Chcete vědět, jak je možné, že jsem dostal na frak? Co se stalo se vším tím štěstím navíc, kterým jsem se obrnil? Spálil jsem ho do posledního atomu, abych nedopadl ještě hůř.

Od hlavy k patě mě všechno bolelo, ale až na několik drobných prasklin jsem neměl nic skutečně zlomeného. Cítil jsem, jak mi pod kůží bublá krev zbrusu nových modřin, ale nic důležitého mi neprasklo.

No co, s tou rychlostí, jakou se hojím, budu za pár dní zase čupr kluk!

Ale to mi teď nebylo nic platné, protože mě všechno bolelo jako čert. Jak bych asi dopadl, kdyby mě chtěl Herne doopravdy odkráglivat?

To jsem nebyl já, kdo se šklebil bolestí a sténal, když se snažil postavit na nohy, to si ten slon ze mě dělal psinu. Při druhém pokusu to bylo totéž. Při třetím jsme už možná skučeli oba.

„Na co civíš?“ zavrčel jsem na něho. Potácel jsem se jako opilá kuželka. „No?“

Tím jsem ho dostal.

Dopotácel jsem se k hůlce a málem jsem se zase svalil, když jsem ji sbíral. Musel jsem kleknout na jedno koleno a rukou se opřít o nějakou vitrínu plnou bůhvíčeho, abych nepadl rovnou na obličej.

Vitrína. Sakra. Budu muset nějak věrohodně vysvětlit, co se dělo tam v Africkém sále...

Zadíval jsem se na místo, kde jsem před chvílí ležel. Dlažba byla pokropena rudými cákanci. Nebylo jich tolik, kolik by se dalo čekat po nakládačce od Herna, ale stačilo to.

Nad tím se taky budu muset trochu zamyslet.

Stálo mě to tři cesty na toalety a poslední zbytky naděje, že se mi podaří vyprat krev z košile. Nacpal jsem ten vlhký chuchvalec do kapsy svrchníku a naposledy jsem se rychle prohlédl v zrcadle. Většinu špíny z obličeje jsem spláchl do umývadla a většina krve byla na vnitřní straně svrchníku. Byl jsem zapnutý až ke krku, a když půjdu sebejistým krokem a občas někomu hrábnu do hlavy, neměl by si nikdo všimnout, že jsem potlučený.

Nebo bez košile.

Když jsem se konečně dostal do suterénu – trvalo to pořádně dlouho, protože ty schody se spřáhly se slony –, bylo v té velké místnosti mnohem víc policajtů. Možná to byli ti, kteří předtím čekali venku. Ale stále jich nebylo dost na slušný pěvecký sbor. Lydecker se snažil dohlédnout na všechno, běhal sem a tam, říkal jim, kam co dát a kam co nesmí, na co smějí sahat a který exponát je dražší než jejich domek a podobně. Netvářili se nijak nadšeně a já se jim nedivil.

Vždycky mě napadá, jak mě jednotliví smrtelníci vidí, když se na mě dívají jako tihle. Samozřejmě v podstatě stejně – o pár palců vyšší než průměr, ostře řezaný obličej, špinavě blond vlasy. Nějaký rozumbrada to kdysi popsal jako tomahavk se slámovou parukou.

Jo, taky mě to napadlo. Ale přísahám vám, že proto jsem ho nezabil. Ale přesto...

Jde o to, že každý mě jen letmo přehlédl, protože měl co dělat, a já věděl, že každý viděl něco trochu jiného. Takhle to mezi mnou a vámi smrtelníky funguje.

„Myslím, že mám pro vás další práci, chlapi. Vypadá to, že ten pacholek přece jenom nebyl jen tady dole. Nahoře je rozmlácená vitrína, všude kolem se tam válí spousta skla, kamenů a co já vím čeho.“

Hele, nebyl důvod, proč to našemu tajemnému zloději nepříšít. Nebýt jeho, vůbec bych tady nemusel být.

Několik poldů zaklelo, ale to nebylo nic proti Lydeckero-vi. „Cože?“ zařval tak vysokým hlasem, že všichni toulaví psi v okruhu pěti bloků museli ohluchnout.

„To není možné!“ vřískal. „Máme ochranku, zjišťoval jsem škody, když se kopí ztratilo, není možné...“

„To jste prošel celé muzeum mezi tím, co jste zavolal policii a než dorazila?“ zeptal jsem se. „Opravdu? Je to tady pořádně veliké.“

„Ne, samozřejmě...“

„Nebo chcete říct, že jste to prošel *předtím*, než jste zavolal? To by znamenalo, že jste lhal o tom, k čemu tady došlo.“

„Ne!“

„Takže předpokládám, že to možné je.“

Třásla se mu brada a přísahám, že skřípal a jekal zuby zároveň.

„Jak máme vědět, že jste to nebyl vy?“

Zíral jsem. Pete zíral. Většina Petových kolegů zírala. Bylo to hloupé obvinění. To muselo být jasné i těm, kteří mě neznali osobně. Jaký bych mohl mít motiv?

Samozřejmě když vynecháme ten vražedný souboj s Hernem.

„Můžete mě nesnášet, pane Lydeckere, poslužte si. Dám vám k tomu tolik důvodů, až vám polezou ušima. Ale tohle mezi nimi nebude.“

Důvod číslo jedna je samozřejmě ten, že jsem mazaný a protřelý lhář.

Střapatý šedivý kurátor sklapl a stáhl se na druhou stranu místnosti, odkud mě dál propaloval pohledem.

„Kde je Galway?“ obrátil jsem se na Peta, ale byl to jiný policista – hladce oholený kluk, který vypadal, že je u sboru sotva týden –, kdo mi odpověděl.

„Před nějakou chvílí šel nahoru. Hledal telefon, aby zavolal na okrsek. Vlastně než odešel, říkal, že si chce promluvit s...“

„Tady jste, Oberone!“ Zmiňovaný muž se objevil ve dveřích, a co jsem viděl, se mi moc nelíbilo. Galway byl stále nasupený – nabyl jsem dojmu, že je to jeho přirozený stav – ale už nebyl nasupený na mě. Tu změnu jsem nepoznal z jeho hlasu ani výrazu. Změnila se příchut' jeho hněvu.

Nemám rád náhlé změny a myslím, že bych se cítil líp, kdyby měl stále vztek na mě.

„Mluvil jsem se stanicí,“ řekl, když zabrzdil těsně předemnou. „Vážně vás chtějí najmout jako soukromého konzultanta.“ S pochmurným výrazem se obrátil k ostatním. „Pokud jde o mě, doufám, že to udělají. Protože když chlapí, který mi přidělili, nedovedou najít stopu po *ukradeném předmětu*, nebo s ním chytit zloděje v budově, je další pár očí přesně to, co potřebujeme. A řeknu vám ještě jedno. Bez váhání potrestám každé další opominutí nebo nedbalost. Nebudete mě ztrapňovat před člověkem zvenčí!“

Proboha... Teď už jim jen řekni, aby vytáhli pendrek a nadělali ze mě hamburgery.

Pete a jeden nebo dva poldové, se kterými jsem měl dobré vztahy, se dívali do země a něco mumlali.

A ostatní?

Jo, bude lepší, když nebudu hochy v modrém nějakou dobu potřebovat. Snad jen jako nosiče rakve.

„Podívejte, Galwayi, já ne...“

Mávl rukou. „Já vím, já vím. Je třeba dojednat honorář a tak. Přijďte za mnou zítra ráno na služebnu. Když dostaneme zelenou, sepišeme to.“

„Ale já...“

„Poslouchejte.“ Ztišil hlas do drsného šepotu. „Nebudete jen hledat skutečného lupiče. Nevím, jestli tady starý pán,“ střílil po Lydeckerovi rádoby nenápadným pohledem, „to na nás nehraje. Taky si ho pořádně proklepněte.“

„Jo, ale já...“

„Pro dnešek to zabalte, Oberone, a běžte na kutě. Vypadáte hrozně.“

Paráda. Dokonce i naprostý cizinec si všiml, že mám dost.

Povím vám na rovinu, že jsem se mu snažil říct, že se budou muset obejít beze mě. Myslel jsem na to od chvíle, kdy jsem se odlepil od podlahy. S Hernem jsem nechtěl mít nic společného už před tím, než se oddal Divokému lovu, a teď byl ještě horší. Rozhodně jsem se nechtěl nechat smést jakýmkoli proudem, který ho zanesl do Chicaga.

A také jsem nemohl dostat z hlavy ta jeho slova na rozloučenou. Možná byl jenom trochu pompézní – Fae to tak mívají –, ale nedokázal jsem se zbavit dojmu, že mě chtěl doopravdy varovat. Řekl bych, že před něčím jiným než před sebou samým.

Tohle... to prostě nebyl Hernův styl. Když Lovec řekne, že něco je nebezpečné, moudří lidé naslouchají.

Ale k čertu teď s tím. Galway se nemýlil; byl jsem unavený. Byl jsem unavený, už když jsem vstal, ještě předtím, než jsem si dal pět kol s chlápkiem, který po ránu bojuje s medvědy, aby se protáhl.

A to znamená, že v tomhle stavu jsem se se vzducholoď Galway prostě nedokázal dohadovat. Bude si na mé rozhodnutí muset počkat do zítřka.

Nejlépe po telefonu. A když uvážíte, jak nerad používám tyhle výmysly, je vám asi jasné, jak jsem na tom byl.

Takže pro dnešek jsem mu jen krátce pokývl, přátelštějším pokývnutím jsem se rozloučil s Petem – chudák tady bude ještě nějakou dobu trčet s partou kolegů, kteří se netvářili příliš kolegiálně – a zamířil jsem k východu.

Přes všechny sympatie, které jsem ke svému příteli cítil, se mi docela ulevilo, že mě nevezde domů. Jít pěšky na stanici nadzemky sice znamenalo delší cestu, ale aspoň jsem nemusel projíždět městem s motorem, který se mi snaží udělat z mozku fašírku do laciných párků, přímo pod nosem.

Venku zase mrholilo. Jak jinak. Poldové stále obcházeli budovu – ti dva nebo tři, které nezavolali dovnitř –, snažili se schovat pod své čepice, studená voda jim stékala za krk a po tvářích a brumlali, jak dlouho tady ještě mají trčet.

Zábava jako na abstinentových narozeninách.

Ne že by se mi to líbilo víc než jim, ale zima mi zase tak moc nevadí, a hlavně jsem mířil domů. Protáhl jsem se kolem nich s několika zdvořilými slovy, která v podstatě neopětovali, a stočil jsem své laciné polobotky od Searse and Roebucka na jih, ke stanici nadzemky na Osmnácté ulici. I přes pozdní noční hodinu by měla být brnkačka dostat se nadzemkou do Pilsenu a já si budu moct konečně trochu zdřímnout. Sakra, po té nakládačce od Herna bych mohl spát celý den. Galway si na své zklamání může počkat.

Ať šlo o cokoli, já jsem skončil. Celá tahle věc s kopím byla zvláštní, to jo, ale rozhodně nestála za to, abych se do ní míchal. Já jsem s ní skončil, a cokoli se bude dít dál, není už moje věc.

Konec. Rozhodně a neoddiskutovatelně.

Kapitola třetí

Neskončil jsem. Zjistil jsem to hned, jak jsem přišel na zastávku.

Vítr proháněl po ulici provlhlé noviny, které pak ulpívaly na zdech domů. Dokázal jsem z nich přečíst pár slov; vypadalo to, že někdo pořádá velký výprodej Ovaltine. Stoupal jsem po schodech ke stanici a umiňoval si, že se tím nesmím zabývat.

Brzdy skřípaly, koleje duněly, z nosníků odšťikovaly kapky oleje a vlhké schody byly mimořádně kluzké. Obvykle by mi to nijak nevadilo. V mládí jsem dovedl stát na listu trávy, mokrá podlaha mě rozhodně nevyvedla z rovnováhy. Obvykle.

Obvykle jsem se necítil jako mlat o dožínkách.

Trochu jsem uklouzl, chytil jsem se zábradlí a...

Au! Do prdele!

Byl to jen letmý dotek, ne že bych zábradlí sevřel, takže to nebylo tak hrozné. Žádná vražedná bolest, žádné křeče. Ale ruku jsem měl slušně spálenou. A svědila mě tak příšerně, že bych byl šťastný, kdyby mi ji mravenci a komáři podrwali.

(Tedy není to úplně pravda, protože tihle parchanti mě nekoušou tak jako vás. Aspoň ne tady ve „skutečném“ světě. V Zemi víl je to něco naprosto jiného, ale co není, že?)

To zábradlí bylo z litiny.

To železo mě nijak zvlášť nepřekvapilo. Spíš to, že jsem byl natolik hloupý, abych jsem se ho dotkl. Jezdím totiž

nadzemkou všude, kam nedojdu pěšky. Neviděl jsem tedy zábradlí poprvé.

Už začínáte mít dost plkání o tom, jak jsem byl zmatečný, zbitý, dolámaný a bla, bla, bla? Chudák Mick? Jo, já taky. Chci vám dát jeden příklad, protože je to důležité pro to, co bude následovat.

Aspoň tak nebudu vypadat jako naprostý tulpas.

Takže jsem couval od zábradlí a chrlil nadávky, při kterých by se kněz samovznítil. Ukázalo se, že mezi těmi několika chodci, kteří se zde i v tak pozdní dobu vyskytovali, se nachází jeden téměř vyhynulého druhu: dobrý Samaritán. Snažil se setřít kapky z brýlí, aniž by si přitom shodil klobouk z hlavy, a sunul se ke mně, aby zjistil, co se se mnou děje. Nijak zvlášť jsem nechtěl, aby civěl na moji fungl novou popáleninu od železa.

„To nic, kámo. Minulej tejden jsem si narazil prst a zapomněl jsem, že se nesmím ničeho chytat. Ale díky.“

Podezíravě si mě změřil, ale šel dál.

Nesmím zapomenout dát za dnešek Petovi pořádně do čumáku. Musím si dát na dveře lepší zámek. Musím...

Někdo mě sleduje.

Prostě jsem to věděl. Okamžitě. Zježené chloupky v zátylku, přízračné dýky v mých zádech, pohyb na okraji zorného pole, dokonce jsem cítil pachut plížení v tom vlhkém kalu, kterému se v tomhle městě říká vzduch. Ta pachut ale nebyla lidská. Byla stará, velice stará, žádostivá...

Kromě... Ale ne. Zase jsem začínal blbnout. Na schodišti jsem byl jen já sám, pár bzučících osvětlovacích těles a o ušmudlaný strop se otloukalo několik světlušek. Duňení vlaku nade mnou splývalo s hučením deště. Po Samaritánovi nebylo ani vidu.

Ten divný pocit zmizel stejně rychle, jako se objevil, a poblíž rozhodně nebyl nikdo, kdo by ho mohl vyvolat. Byl jsem